

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

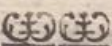
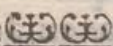
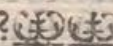
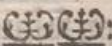
Complectens Octobrem, Novembrem, Decembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 8. De ratione, quam Deo reddituri sumus de naturæ & gratiæ donis,
quæ ab ipso accepimus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60533)

November. : : : :

DIES VIII.

De Ratione, Quam Deo Red-
dituri sumus de naturæ, & gratiæ
donis, quæ ab ipso accepimus.

I.

Matth. 25. **D**iligentia Patrisfamilias illius Evan-
gelici in exigenda à servis suis ratio-
ne talentorum ipsis concessorum; & seve-
ritas, qua animadvertit in servum negli-
gentem, qui talento suo nihil fuerat lucra-
tus, sunt imago quædam accuratioris, &
rigoris, quo Deus post mortem à nobis exi-
get rationem talentorum, quæ nobis credi-
derat. Dedi tibi, inquit cui vis nostrum,
intellectum, quo me cognosceres, & tu vi-
xisti, quasi me ignorasses; voluntatem,
qua me amares; & tu eam usus es ad me of-
fendendum; memoriam, qua mei recorda-
reris; & tu mei penitus fuisti oblitus. Cor-
pus tuum concessum tibi erat, ut iustitiæ,
& pœnitentiæ foret instrumentum; & tu
id fecisti instrumentum iniquitatis, & li-
bidinis: cum sanctitate imbuere deberes a-
nimam tuam per bonum sensuum tuorum
usum, eandem fœdasti illicitis voluptari-
bus, quas eidem indulxisti; sanitatem tibi

de-

dederam, ut eam cultui meo, tuæque salu- **Novembris**
ti consecrares; hæc verò occasio fuit, &
fons tuorum scelerum. Anne formæ ve-
nustas tibi concessa erat, ut tuæ & aliorum
damnationis esset causa? omnes denique
corporis, animique dotes, quibus te cumu-
lavi, an ad nihil aliud utiles esse debebant,
quàm ut superbiam tuam foverent, & am-
bitionem tuerentur? quo modo responde-
bis ad hæc tam iustas querelas, nisi veri-
tatis confessione, tuique confusione?

II. Parabola de Patre familias, qui vil-
licum suum rationem reddere de bonorum
suorum administratione jubet, nobis ex-
primit severitatem, qua Christus in judi-
cio particulari rationem à nobis reposcet
gratiarum, quas in nos congeffit, omnium-
que mediorum, quæ ad salutem conse-
quendam nobis suppeditavit: Dedi tibi lu-
mina tam vivacia, & urgentia, quæ te in
cognitionem muneris tui adducerent; num
ea secutus es? tot salubres cogitationes ti-
bi inspiravi, ut tibi peccati, mundi que hor-
rorem inijcerem, teque ad me traherem;
num iis respondisti? gratiâ meâ te animan-
te tot bona proposita concepisti? an
ea effectui dedisti? tot concio-
nes audijsti, tam multa legisti, & orâsti; an

*Redde ratio-
nem villica-
tionis tuæ.*

Luc. 16. 2.

ex

November. ex iis fructum percepisti? an tot Confessiones te corrigere? an tot Communiones sanctum te reddere? en talenti receptionem! ubi ejus usus? credebam, mi Deus, nihil mihi metuendum præter peccata mea in hac tam severa ratione, quam tibi reddere me oportet. Sed, pro! dolor! video, dona, & gratias tuas magis adhuc formidandas mihi esse: si enim eorum nihil accepissem, rationem reddere non deberem.

III, Dicam tibi, Domine, æquè, ac servus ille nequam: Ah! Domine, *Patientiam habe in me.* Concede mihi aliquid adhuc temporis. Neque tamen adeò temerarius ero, ut dicam tibi, quemadmodum ille, me, si tempus peto, eò id facere, quasi omnia, quæ tibi debeo, reddere possim: nam, heu me! cum justitiæ tuæ debeam decem talentorum millia, summam videlicet immensam, quam peccatis meis conflavi, sincere fateor, me iis solvendis imparem esse; idcirco te rogo, ut paulisper expectes tempus, quo iram tuam mitigem ad clementiam tuam confugiendo, & *judicem meum deprecando*: siquidem cum mei confusione agnosco, aliam evadendi spem mihi non suppetere, quàm in pœnitentia, tuâque misericordia. Nec alium thesaurum, quo
tibi

Matth. 16.
26.

Job. 9. 15.

tibi faciam satis, præter satisfactiones *fi. November.*
lij tui, & infinitum sanguinis ipsius pre-
tium.

*Severum hoc examen occupa, à te ipso ratio-
nem exigendo, quò usus fueris talentis tibi à Deo
commissis, & gratiis tibi ab eo concessis, atque a-
busum sarciri conando, quem in iis admisisti.*

Omni autem, cui multum datum est,
multum quæretur ab eo. *Luc. 12. 48.*

Cùm enim augentur dona; rationes e-
tiam crescunt donorum. *Greg.*

DIES IX.

De Odio, Quo Deus Pecca- tum prosequitur.

I.

Sanctitas Dei, & odium infinitum, quo
peccatum averfatur, sese prodidit in
cælo; cùm ex eo Angelos ob solum, & u-
nicum peccatum cogitatione admissum
præcipitavit. In Paradiso terrestri, cùm
Adamum ob unicam voluntatis divinæ
prævaricationem inde ejecit. In terra,
cùm eam diluvio vniuersali inundavit, &
infames illas Sodomæ civitates flammis ex-
tinxit. In inferno, ubi momentaneam
voluptatem suppliciorum æternitate pu-
nit.